

Міністерство освіти і науки України
Рівненський державний гуманітарний університет

**„НАУКА, ОСВІТА,
СУСПІЛЬСТВО
ОЧИМА МОЛОДИХ”**

Матеріали II Всеукраїнської
науково-практичної конференції
студентів та молодих науковців

**17-18 травня 2007 року
м. Рівне**

Рівне – 2007

УДК 001+37+316.3

ББК 72

Н 34

Рецензенти:

С.С. Пальчевський – доктор педагогічних наук, професор кафедри педагогіки Рівненського державного гуманітарного університету

А.Я. Бомба – доктор фізико–математичних наук, професор кафедри інформатики та прикладної математики Рівненського державного гуманітарного університету

Н 34 Наука, освіта, суспільство очима молодих: Матеріали II Всеукраїнської науково–практичної конференції студентів та молодих науковців 17–18 травня 2007 року, м. Рівне. – Рівне: РВВ РДГУ, 2007. – 206с.

Збірник містить матеріали доповідей студентів, магістрантів, здобувачів, аспірантів, вчителів та викладачів провідних ВНЗ України. В публікаціях висвітлені актуальні питання педагогіки, психології, методики викладання окремих дисциплін у загальноосвітніх і вищих навчальних закладах, особливості розробки та використання в освіті, науці, інших галузях прикладного програмного забезпечення.

Для студентів та магістрантів вищих навчальних закладів, вчителів та психологів загальноосвітніх навчальних закладів, наукових та педагогічних працівників.

Рекомендовано до друку Вченою Радою Рівненського державного гуманітарного університету (протокол № 10 від 27.04.2007р.)

© Рівненський державний гуманітарний університет, 2007

© Автори, 2007

ВОЛИНЬ 1939 РОКУ: ПОЧАТОК УКРАЇНСЬКО-ПОЛЬСЬКОГО ПРОТИСТОЯННЯ*Карпуніна Тетяна Олександрівна, аспірант**Гайбонюк Володимир Дорофійович, професор***Рівненський державний гуманітарний університет**

Волинські землі після нападу гітлерівської Німеччини на Польщу 1 вересня 1939 року опинилися у горнилі німецько-польської війни. Адже бойові дії у першій половині вересня докотилися до східних рубежів польської держави, отже, на українській етнічній землі. Від бойових дій, які тут вели гітлерівці з польською армією, страждали і місцеві жителі, їх міста та села, гинули люди. Крім того, у польській армії служило 150 тисяч українців, яких, як громадян Польщі, було свого часу мобілізовано до цієї армії. І вони, українці, вимушені були брати участь у цих бойових діях.

Крім того, з перших же днів війни польською адміністрацією було вивезено до концтабору у Березі Картузькій десятки тисяч українців з етнічних українських земель. Польське військо і поліція вважали українців зрадниками та потенціальними ворогами держави і винищували українські села на шляху своєї втечі до Румунії. А в другій половині вересня землі Волині, а в її складі і Рівненщина, стали місцем бойових дій, які вела Червона Армія проти польського війська. Нині, маючи у своєму розпорядженні колись секретні документи як радянські, так і польські, ми можемо уявити хоча б приблизно перебіг бойових подій у нашому краї у вересні 1939 року.

Виявляється, перед вступом Червоної Армії на західноукраїнські землі у спішному порядку був сформований Український фронт, командування яким було доручено командарму I рангу С. Тимошенку. Фронт нараховував понад півмільйона бійців та командирів. Всього ж до складу фронту входило 28 стрілецьких, 17 кавалерійських дивізій, 10 танкових бригад, 7 артилерійських полків резерву головного командування.

Як вказують польські джерела, цей фронт мав нанести удар по Західній Україні відразу трьома напрямками. Найсильніша його 12-а армія командарма І. Тюленева мала наступати на Чортків, Станіслав, розбити там війська, які знаходилися на румунському напрямку, і відрізали таким чином Польщу від Угорщини та Румунії, 6-а армія комкора Ф. Голикова отримала завдання вдарити на Тернопіль-Золочів-Львів, 5-а армія комдива І. Советникова мала розвивати наступ аж до Західного Бугу і відрізувати польські частини та з'єднання, які розташовувалися на Волині та Поліссі, від центральної Польщі.

З цією метою тридивізійний VII корпус цієї армії, який мав у першому ешелоні третю броньовану бригаду, на вечір 16 вересня остаточно зосередився біля польсько-радянського кордону. Кожна з його дивізій мала на озброєнні 80 гармат та мінометів, 50 танків, 40 протитанкових гармат, 200 важких і 419 ручних кулеметів. До складу корпусу входив ще полк важкої артилерії і бронезагони. Крім цього, корпус мав у своєму розпорядженні ще і авіацію, якої не було у польського війська, – вона була знищена гітлерівцями у перші дні війни. І ось ця, здавалось би, непереможна армада змете на своєму шляху все, що чинитиме опір. Але, як пише польський автор про польських жовнівців, "...не були вони у змозі затримати агресора, але почуття солдатського обов'язку наказувало їм вести боротьбу за честь Речі Посполитої та польської зброї. Дійшло до цілого ряду сутичок, битв, великих боїв, у ході яких було завдано Червоній Армії відчутних втрат".

Отже бої на Рівненщині розпочалися 17 вересня ще на ранньому світанку. О 3 годині 30 хвилин 17 вересня радянські підрозділи, які були розташовані вздовж польсько-радянського кордону, почали займативихідні позиції. Далі згадує старший лейтенант Червоної Армії М.Власов: "Наша стрілецька рота отримала завдання захопити центральний та північний мости в м. Острозі". І ось одна група під його командуванням непомітно під дощем підійшла до прикордонних в чотири ряди з колючого дроту загорож. Сапери проклали шлях останнім бійцям. Вже "чітко видно містчерез річку. Червоноармієць Ілоченцев доніс, що в будці на мосту севартовий. Вирішили зняти охорону без пострілу. Командир взводувтов. Ромашов з групою бійців оточили будку і обеззброїли севартового".

Він розповів, де знаходиться караульне приміщення, і вказав місця розташування військових частин в Острозі. Залишивши охорону на мосту, група направилася в місто, щоб там з'єднатися з іншою групою, яка захоплювала північний міст і якою командував політрук Царицин. Проте у цей час польські жовніри відкрили стрілянину. Зав'язався бій. Зрозуміло – сили були дуже нерівними. Червоноармієць, котрі раптово напали на польських прикордонників і значно перевищували їх кількісно, перемогли і "коли почало розвиднятися, червоноармієць Ключников доповів мені, що вже рухаються інші частини. У повітря злетіли три червоні ракети, що означало: мости взяті Червоною армією, шлях вільний".

Як відзначає польське джерело, "радянські дії були дуже рішучими. Вже в ранні години було здійснено напад та розбито третьою броньованою бригадою батальйони кбрпусу охорони прикордоння (КОП) "Гоща" та "Остріг". Ввечері совіти оволоділи Дубном, Здолбуновим та Рівним. Одночасно дивізія комбрига Матикіна вдарила на Людвипіль, де взяла в полон місцеву роту КОП поручника Л. Душинського, а потім примусила до відступу батальйон КОП "Березне", який закріпився на фортифікаційній ділянці "Поляни" (нині село Поляни Березнівського району).

Опір Червоної Армії на польсько-радянському кордоні чинили польські полки та батальйони КОП, які були скорочені до мінімуму – віддавали ж бо на німецький фронт більшість кадрів та озброєнь. Крім прикордонних частин, вели бої проти Червоної Армії на Рівненщині військові частини, які перекидали до кордонів з Румунією. На лінії Сарни-Рівне з ешелонів вивантажили війська, які таким чином опинилися в тилу вищезгаданих військових формувань. Це був 135-й піхотинний резервний полк підполковника Т. Табачинського, 3-й фортечний батальйон КОП "Осовець" майора А. Карпала, маршовий батальйон 76-го піхотного полку майора І. Балцержака та інші. Всього в районі Сарни-Костопіль-Малинськ-Деражно –

Зносичі було зосереджено 13 батальйонів піхоти та три дивізіони артилерії. На шляху просування радянських військ стали фортифікаційні споруди, які тут зведено було польськими фортифікаторами напередодні війни і які розташовані вздовж польсько-радянського кордону (нині на території Костопільського, Сарненського, Березнівського та інших районів). Прекрасно пристріляні фортифікаційні гармати та кулемети легко відбивали атаки ворога. На підступах до дотів залишалися лежати сотні вбитих та поранених червоноармійців.

Тоді командування Червоної Армії дало наказ на артпідготовку. На доти та дзоти спрямували свій вогонь радянські артилерійські установки, з повітря їх бомбили літаки. У дуже важкому становищі опинилася оборонна дільниця "Тинне", що під Сарнами, яку захищала червона рота важких кулеметів капітана Е. Маркевича. Важкі бої тут продовжувалися 17 та 18 вересня. Оточити цей укріпрайон підрозділам Червоної Армії не вдалося: їх спроби розбивав 5-й бронепоезд, який курсував лінією Моквин-Костопіль-Олександрія. Його вогонь знищив чотири броневих машини і три артилерійські тягачі, примушуючи до панічної втечі велику бронеколону. А потім бронепоезд діяв під Немовичами, відкидаючи радянську кінноту, яка намагалася перейти трасу Степань-Рафалівка.

Важка битва продовжувалася на ділянках "Чудень", "Поляни", "Тишиця", "Тинне". Втрати поляків зростали: вогонь Червоної Армії знищив велику кількість гармат та кулеметів. Захищатися в дотах було дуже важко: вода закипала в кухнях кулеметів, а концентрація диму в приміщеннях була така велика, що жовніри вимушені були вести вогонь у протигазх. Проте після обіду 19 вересня була розбита 4-та рота, якою командував капітан Маркевич. Загибло на полі бою 226 рядових, кілька офіцерів. І поляки билися до кінця. А взагалі "...совіти не брали полонених і катували поранених... Лише на ділянці "Тишиця" було закатовано 40 полонених".

Червоноармійцям нарешті вдалося пробити щілину в обороні поляків. У неї почали пробиватися загони червоноармійців. Тоді оборона фортифікацій втратила весь сенс. І аж 20 вересня 1939 року червоноармійці нарешті ввійшли в Сарни після триденних важких боїв за Сарненських укріпрайон. Захисники цього району прийняли рішення: відступати вглиб Польщі. І, як згадує генерал бригади В. Орлік-Рюкеман, котрий у той час командував корпусом охорони прикордоння у своїх спогадах, що були опубліковані 1986 року в Англії та Швейцарії, полк "Сарни", якому загрожувало оточення з півдня та заходу, 20 вересня відступив з району Сарн. Він 21 вересня форсує річку Стир і прибуває у Морочне. 20 пізнім вечором до с. Серники Зарічненського району з боями відступив батальйон "Клецьк". Відступаючи солдати спалили міст на р. Стублі під Вичівкою.

Цього ж дня сюди прибув батальйон "Давидгородок" і під селом Старі Коні (нині село входить до складу смт Зарічне) перейшов річку Стир. Шлях жовнірів пролягав на Захід. Після важких боїв польські військові частини форсували річку Буг 29 та 30 вересня в районі сіл Збереже-Косинь-Володава-Ганськ (нині Польща). І жовтня згідно наказу генерала Орліка-Рюкемана, здавши важку зброю, під прикриттям лісової місцевості жовніри почали розсіюватися невеликими групами, попадаючи у полон.

"Для радянських солдатів обіцяний командуванням "радянський визвольний марш" виявився пам'ятним кривавим досвідом", – такий висновок з боїв над Случем робить польський дослідник Адам де Мішеліс. Вище йшла мова про бої на Рівненщині у вересні 1939 року. Але не менш важкі бої польські жовніри вели з Червоною Армією за Тернопіль та Львів, який був зайнятий червоноармійцями аж 22 вересня 1939 року.

Напрошується висновок: похід Червоної Армії на західноукраїнські землі не був таким радісним, приємним, як протягом десятків років його змальовувала радянська пропаганда. Як бачимо, тут, в Західній Україні, йшли важкі бої, в результаті яких загинули сотні, якщо не тисячі, людей з польської та радянської сторін. На сесії Верховної Ради СРСР 31 жовтня 1939 року нарком закордонних справ В. Молотов сказав, що втрати Червоної Армії на території Західної України становили 491 чоловік вбитими і 1359-пораненими у військах Українського фронту. Нині ми прекрасно розуміємо, що наведені вище дані далекі від реальних, але і вони, ці цифри, наведені вищою посадовою особою тодішнього Радянського Союзу, свідчать про те, що військові дії велися саме у вересні 1939 року на етнічних українських землях, тобто тоді, коли Західна Європа була вже охоплена пожежею Другої світової війни. Отже, є всі підстави твердити, що землі України насамперед зазнали людських втрат. І це на першому етапі Другої світової війни.[12.112]

Не можна у зв'язку з цим не звернути уваги на таку промовисту обставину, про що було докладно сказано на початку нашої розповіді. Йде мова, отже, й про несподіваний напад червоноармійців на польських прикордонників в районі Острога. А тепер згадаймо писання багатьох пропагандистів, істориків колишнього СРСР про "підступний, несподіваний напад гітлерівців на радянських прикордонників" 22 червня 1941 року. Тут гітлерівці нічого нового для себе не відкрили. Вони точно повторили те, що радянські солдати здійснили 17 вересня 1939 року. Отже, фашисти виявилися здібними учнями радянських вчителів: вони перейняли досвід будівництва концтаборів, які вперше з'явилися в Росії у 1918 році. І ще на одну обставину не можна не звернути увагу. У вересні 1939 року на землях Західної України повторилася трагедія українців, яка спіткала їх і у 1918-1920 роках, коли проти тих, хто захищав незалежну Україну, сунули підрозділи Червоної Армії, у складі якої були українці. Йшов брат проти брата! І така ж трагедія розігралась у 1939 році, коли у рядах польської армії були українці-громадяни Польщі, а в рядах Червоної Армії йшли українці-громадяни Радянського Союзу і вбивали один одного! Вбивали зрозуміло, за чужі інтереси, воювали за чужі їм держави! [14.4]

Що ж до польсько-українського конфлікту загалом у роки Другої світової війни, то він відбувався не на території суцільного польського розселення, а саме на тих землях, які посідали з давніх часів українці, і де вони на той час, як і на своїх інших теренах, були в абсолютній більшості. Українці ставили питання про відновлення власної держави не в Познані і не в Торуні. Тобто українці пробували обстоювати свої права не в чужій хаті, а ждали своїх законних природних прав як автохтони на власній землі. Без усвідомлення цього не можливо

зрозуміти причини, які підштовхнули українців Волині на радикальні дії щодо поляків у роки Другої світової війни. Зрештою, організувавши збройну боротьбу за відродження Української держави, Українська Повстанська Армія кинула клич: "Воля народам, воля людині!". Тобто йшлося про право і польського народу відродити свою державність на власній етнічній території. І ніякого польського фронту УПА не збиралася відкривати, оскільки головний фронт для неї був проти більшовицької Москви і гітлерівського Берліну.

Що стосується поляків, то в спеціальній "Інструкції до виконання", зокрема зазначалося: "Польський відтинок трактувати як другорядний. В тенденції ми за ліквідацією другорядних фронтів. Ліквідувати однак ті польські елементи, які активно ангажуються проти українства. На польський терор відповідати негайно акцією. Забороняється в масових відплатних акціях вбивати жінок та дітей. Рішає про відплатну акцію окружний провідник. Річеві протоколи (місцевість, прізвища, дати) з актів польського терору супроти українців пересилати негайно до гори. У відношенні до політично не активної польської меншини повести акцію відізвання її від польських імперіалістичних кругів.

Національно недеklarовані римо-католицькі елементи (на ЗУЗ – поляки), що заховуються, пасивно поглядами тяготіють до українства – з'єднувати до спільної боротьби, трактувати їх на рівні з українцями". За умов більшовицької та гітлерівської окупації провідникам обох поневолених народів, що мали прагнення відродити власну державність, треба було шукати порозуміння, яке було б могутнім засобом боротьби проти обох агресорів. Природно, при цьому обидві сторони мали виходити з права націй на самовизначення й творення своїх держав на власній етнічній території. Поляки ж пішли іншим шляхом – намаганням повернути собі українські землі, постійно посилаючись на міжнародні договори, хоча прекрасно знали, що українці з 1920 року залишалися бездержавним народом, у тому числі й з вини Польщі, яка не дотрималася умов Варшавського договору, підписаний Ризький 1921 року з більшовицькою Росією, що означало четвертий поділ українських земель між Москвою та Варшавою за спиною нашого народу.

Збройне завоювання так званих кресів всхудних та начинення українцям польського громадянства без їхньої волі, природно, відбилося на настроях українців. Тому останні, хоч і жили в межах Польщі, однак вважали себе її громадянами лише формально і ніколи не відрікалися від українства, вони не забували, що живуть на своїй етнічній території, без їхньої волі включеної до складу цієї держави. А польська верхівка вже від перших днів більшовицької (1939–1941 рр.) і гітлерівської окупації дотримувалися, як і раніше, ворожого ставлення до українського визвольного руху та української державної проблеми взагалі. Вона "не визнала прав українців на власну державу і розглядала український народ як такий, що призначений бути завжди поневоленим Польщею і Москвою; заперечила право українського народу навіть на ті західноукраїнські землі, де українців була абсолютна більшість, і надалі продовжувала вважати їх своєю державною територією" [2, с.35].

Список використаних джерел

1. Білас І. Репресивно-каральна система в Україні. 1917 – 1953. – К., 1994. – ТЛП.
2. Володимир Сергійчук. Трагедія Волині. Причини й перебіг польсько-українського конфлікту в роки Другої світової війни. – Київ: Українська видавнича спілка, 2003. – 140 с.
3. Грицай Я., Грицай П. А рани не гоїлися. – Торонто – Львів, 2001.
4. Ільюшин І. Армія Крайова і україно-польське протистояння в Західній Україні (1939–1945 рр.) Дисертація на здобуття наукового ступеня доктора історичних наук. – К., 2002.
5. Сергійчук В. Правда про "золотий вересень" 1939-го. – К., 1999.
6. Сергійчук В. Десять буремних літ. – К., 1998.
7. Тарасов М. Хрущовський рейд // Визволена Львівщина. – Львів, 1945.
8. Ткачов С. Польсько-український трансфер населення. 1944–1946 рр. – Тернопіль, 1997.
9. Українська Центральна Рада. – К., 1996. – Т. I.
- Ю.Ференчук Ю. Буковинські Карпати у вогні повстання. – Чернівці, 2001.
11. Хміль І. Українське Полісся. – Чикаго, 1976.
12. Державний архів Рівненської області – ДАРО: Ф. Р-30. – Оп. 2. – Спр. Іб. – Арк. 112.
13. Державний архів Львівської області – ДАЛО: Ф. 3. – Оп. 1. – Спр. 4. Арк. 155.
14. Бухало Г. Рівненщина: 1939. Участь у Другій світовій війні. Волинь., 5 травня 1995.
15. Бондаренко К. Трагедія Волині: погляд через десятиліття // Дзеркало тижня. – 2003. – Ч. 6.
16. Гордасевич Б. Волинь – 1943: спровокована трагедія. Голос України., 8 серпня 2003. – №147 (3147).
17. Попович М. Це має бути спокутою гріхів перед власною совістю // Дзеркало тижня. – 2003. – Ч. 6.
18. Пирожик О., Якименко М. Чи відбулося примирення та поєднання? Волинські губернські відомості., 17 липня 2003.
19. Рудий М. Створення Крайової Ради Народової як політичного центру лівого крила в польському русі опору (кінець 1943 – 1 січня 1944 р.) // Вісник Дніпропетровського університету. Історія та археологія. – 1998. – В.3

ЗМІСТ

Секція 1. Молодий педагог

1. <i>Аблаєва З.Р.</i> Соціально – філософские проблеми компьютеризации	3
2. <i>Аблітарова А.Р.</i> Проблеми формування полікультурної компетентності дошкільників в умовах трансформаційних процесів	4
3. <i>Аблязізова Г., Анафієва Э.Р.</i> Двужычыное образование младших школьников в поликультурном пространстве.	6
4. <i>Анафієва Е.Р.</i> Проблема формування вимовних умінь та навичок у молодших школярів.	8
5. <i>Балдинюк О., Побірченко Н. С.</i> Шляхи оптимізації культурно – дозвіллевої діяльності підлітків	10
6. <i>Бекирова Л.Э.</i> Особенности формирования готовности учителей начальных классов к применению интерактивных технологий обучения.	12
7. <i>Білик О., Яциур М. С.</i> Інтерактивні технології в профорієнтаційній роботі з учнями початкових класів.	14
8. <i>Борисюк І.А., Коваль В.В.</i> Методика проведення нестандартних уроків з математики.	15
9. <i>Войтович І.С.</i> Застосування психологічних тестів для дослідженні рівня сформованості пізнавальних умінь.	17
10. <i>Войтович О.П.</i> Впровадження і розв’язування міжпредметних пізнавальних задач з фізики.	18
11. <i>Гаврюсєва Т.</i> Методика розробки тестових програм для використання в умовах кредитно – модульної системи навчання.	19
12. <i>Галатюк Ю. М.</i> Про гуманізацію вивчення природничих дисциплін в сучасній школі	20
13. <i>Герасименко Т.</i> Соціально – педагогічні перетворення в контексті дошлюбної підготовки молоді.	21
14. <i>Глинюк І., Войтович І.С.</i> Підвищення інтересу до вивчення хімії в загальноосвітніх закладах.	22
15. <i>Дикало В.І., Комаровська О.А.</i> «Національне виховання» та «етновиховання» в сучасній етнопедагогіці.	24
16. <i>Дорожко Т., Гавриш І.В.</i> Особливості конструювання занять евристичного типу	25
17. <i>Дякович Л.А., Яциур М.С.</i> Роль політехнічних загальнотрудових вмінь в професійному самовизначенні учнів основної школи	26
18. <i>Євтушенко Н.М., Кирильчук Ю.В.</i> Використання інтерактивних технологій при формуванні політехнічних знань та вмінь в учнів 8 – 9 класів на заняттях трудового навчання.	27
19. <i>Зброжек Д., Яциур М.С.</i> Застосування методу проєктів у трудовій підготовці учнів основної школи.	29
20. <i>Зель І.О., Дубровська Л.О.</i> Професійна комунікативна компетентність спеціалістів гуманітарного профілю та її значення у підготовці майбутніх андрагогів.	30
21. <i>Карпенко Н., Палій О.А.</i> Інтеграція змісту освіти як один з шляхів формування професійної компетентності фахівців дошкільної галузі: досвід Швеції	31
22. <i>Катинська Л., Семенов О.О.</i> Педагогічні задачі як засіб реалізації принципу фундаментальності в професійній підготовці майбутнього учителя.	33
23. <i>Ковальчук Т.П., Костюк М.П.</i> Принципи мінімізації ризиків навчально – виробничого травматизму.	35
24. <i>Козак Є.М., Кирильчук Ю.В.</i> Використання інноваційних технологій навчання в зош на заняттях з трудового навчання.	37
25. <i>Козлюк О.А.</i> Вплив сім’ї на формування гуманістичного спілкування у старших дошкільників.	39
26. <i>Крайчук О.В., Соколовська О.П.</i> Вивчення вищої математики студентами нематематичних спеціальностей у контексті Болонського процесу	40
27. <i>Кривець С., Падул Н.О.</i> Теоретичне обґрунтування критеріїв та ознак сформованості інформаційно – пошукової компетентності майбутніх учителів.	41
28. <i>Кудусова А.Ш.</i> Сложности теоретического моделирования гуманистической направленности будущих учителей начальных классов.	43
29. <i>Левчиенюк В.Я.</i> Електронний секундомір для шкільного демонстраційного експерименту.	45
30. <i>Лупенко – Ковтун С.М., Мартіросян Л.А.</i> Нестандартний урок в інтерактивному режимі.	46
31. <i>Матвєєва Н.</i> Школи передового педагогічного досвіду на службі молодим учителям.	48
32. <i>Матвійчук А.Д.</i> Концентроване навчання вищої математики студентів з особливими потребами.	50
33. <i>Матвійчук Н., Сілков В.В.</i> Застосування мультимедійних програмних засобів на уроках математики.	51
34. <i>Мирончук Т., Войтович І.С.</i> Організація хімічних досліджень в домашніх умовах.	53
35. <i>Момотюк Л.Б., Євтух М.Б.</i> Педагогічні умови громадянського виховання молодших школярів.	54
36. <i>Мусяця Л., Сілков В.В.</i> Задачі, як реалізація поставленої мети завдання. Творча робота над ними.	56
37. <i>Павлюк, Р., Сулаєва Н.В.</i> Креативність та педагогічні технології у контексті сучасності.	57
38. <i>Падалка О.І.</i> Формування пріоритетних цінностей у майбутніх вихователів.	58
39. <i>Пархомець Ю., Галатюк Ю.М.</i> Експериментальні задачі в структурі лабораторних робіт з фізики.	59
40. <i>Сейдаметова Л.Н.</i> Психолого – физиологические основы межпредметных связей в обучении.	60
41. <i>Сидяк Ю.С., Мислінчук В.О.</i> Технологічні особливості тематичного контролю знань учнів у контексті програмованого вивчення фізики.	61
42. <i>Сілков В.В., Сілкова Е.</i> Деякі аспекти технології переходу на кредитно – модульну систему підготовки вчителів початкових класів.	63

43. Стасьонюк О., Левківський М. В.	–	64
44. Страхонюк І. П.		66
45. Троцюк М., Семенов О.С.		69
46. Холод О.В., Поніманська Т.І.	6 – 7	72
47. Челишкіна О.В.		73
48. Шабаліна В., Сварковська Л.А.		76
49. Шевчук О., Побірченко Н.С.	(1871–1920)	77
50. Якобчук А.Л., Юсенко А.С.		78
51. Янчук В.В., Сингаївський Д.В.		79
52. Сяська І.О.		81
53. Дем'яненко І.		85
Секція 2. Молодий психолог		
54. Волювач О.С., Шевченко Н.Ф.		88
55. Галицька О., Татенко В.О.		89
56. Димченко Н.		90
57. Зелінська О., Бурдяк В.І.		91
58. Колесник О.М., Горська Г.О.		92
59. Куликовська Н.		94
60. Міньков Д.		95
61. Мосол Н.		97
62. Остапчук Н.О.		98
Секція 3. Молодий природодослідник		
63. Белеля М, Мельник В.Й.		100
64. Кілюшик Т., Грюк І. Б.		101
65. Костолович М., Клименко М.О.		102
66. Кравчук В., Мельник В.Й.		103
67. Максимець Оксана, Грюк І. Б.	(inus Sylvestris L.)	104
68. Мантула М.В., Мельник В. Й.		106
69. Олексюк В., Шпак В.І.		108
70. Петрук К., Грюк І.Б.		110
71. Поніманський Л.В.		112
72. Суходольська І., Мороз Є.П.		113
73. Теслюк Н.Я., Лико Д.В.	(Aesculus hippocastanum)	115
74. Хоменчук Т.С., Тищук В.І.		116
75. Чернявська О., Грюк І.Б.		119
76. Чернявська О., Грюк І.Б.		120
Секція 4–5. Молодий математик – програміст		
77. Гаврилюк В., Бомба А.Я.		122
78. Гаврюсов С., Сяський А.О.		122
79. Гнедко Н.М.	Internet	123
80. Громов Д.В.		124

. .
” . .

” . .

. .
. ” . .
” . .

” . .

” . .

6.

” ’ . .

” . .

” . .

. . . .

” . .

” . .

” . .

” . .

7.

”

.

”

” . .

” . .

” ’ . .

”

. ”

. ”

”

. ”

”

. .

. ”

”

. ”

. .

”

”

8.

”

.

”

”

121.	<i>Ларіна Т., Тезікова С.В.</i> Діяльність професійних об'єднань у вирішенні питання професійної реалізації вчителів у США.	191
122.	<i>Марчук Г.В.</i> Особливості формування основ соціальної поведінки дошкільників.	193
123.	<i>Міркевич В.П.</i> Проблема виховання соціальної компетентності дітей дошкільного віку у теорії і практиці дошкільної освіти.	194
124.	<i>Сливка В.П., Тезікова С.В.</i> Портфоліо як засіб професійного вдосконалення молодого фахівця (за результатами вивчення досвіду США)	194
125.	<i>Сошников А.А., Семькин Н.В.</i> Повышение правовой культуры в г.Донецке и Донецкой области путем реализации специальных программ, на примере Донецкого регионального информационно – правового центра (ДРИПЦ)	196
126.	<i>Удод О.В.</i> Проблеми соціальної адаптації дітей з особливими потребами засобами монтесорі –педагогіки.	197
127.	<i>Цікул І., Ротар Н.Ю.</i> Політична соціалізація як механізм формування гендернорівних орієнтацій української молоді.	198
128.	<i>Черній А.Л.</i> Легітимізаційний синдром суспільно –політичної кризи.	199
129.	<i>Чорний Б., Мармуль Л.О.</i> Ефективна регіональна політика як шлях до економічної єдності України.	200
	ЗМІСТ.	202

Наукове видання

**„НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО
ОЧИМА МОЛОДИХ”**

Матеріали II Всеукраїнської
науково–практичної конференції
студентів та молодих науковців

17–18 травня 2007 року
м. Рівне

Відповідальний за випуск – Войтович І.С.
Комп’ютерна верстка – Войтович І.С.

Формат 60*84/16. Папір офсетний. Гарнітура Times New Romans.
Друк різнографний. Ум. друк арк. 25. Тираж 150 прим. Зам № 25/1.

Віддруковано засобами оперативної поліграфії
редакційно–видавничого відділу РДГУ
33000 м. Рівне, вул.С.Бандери, 12